

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 213.

Tiende Session.

52de Møde.

Fredagen den 10de Decbr. Kl. 1.

(Fortsat.)

Kirke- og Underviisningsministeren (forts.): Men hvis Bestyrelsen nu havde stillet sig anderledes med Hensyn til disse Activer og ikke drøget dem ind med i Anordningen af Budgettet, saa var derved gaaet et Beløb bort fra Indtægtsiden af 1,458,000 Rd., eller med andre Ord et Beløb, som var idetmindste 100,000 Rd. større end det Overskud, der her er Tale om — og dette er jo ikke Noget, som gjælder alene for det nævnte Finantsaar. Naar vi altsaa tage Hensyn til dette Punkt, som er af allerstørste Vigtighed, saa er det jo vist, at man — naar man vil gaae indtil det sidst afsluttede Finantsaar den 31te Marts 1858 — vel vil finde en Forøgelse af Kåsebeholdningen af een Million sex hundrede og nogle og firtifstyvetusinde Rigsdaler, eller saa omtrent, men at man, naar man dermed sammenligner, hvad der er forbrugt af Activerne, vil finde, at dette Forbrug beløber sig til 3,388,000 Rd., og det er altsaa aabenbart, at det hele Spørgsmaal derved faaer en ganske anden Stilling. — Det gaaer ikke an i disse Forhandlinger at faste Spørgsmaalet ind om, hvorledes der i det Hele gaaes frem ved Finantsbestyrelsen for Monarkiet, og selv om der ikke af formelle Hensyn vilde være tilstrækkelig Grund til at lade det være, saa vilde der dog derom ikke her kunne fremkomme andet end saadanne løse Bemærkninger, som ikke kunne oplyse det Allermindste; men naar man tager Situationen, som den er gangen, og tager

Hensyn til, hvorledes man hidtil er gaaet frem ligeoverfor de enkelte Landspele ved Forlangendet af de Tilskud, der behøves for Monarkiet, saa troer jeg, at man skal komme til den Overbeviisning, at den Fremgangsmaade, der er fulgt, baade er den i sig selv mindst fortrædige og tillige den hensigtsmæssigste, og som aldeles ikke kan give nogen som helst berettiget Adkomst til Klage fra nogen Side, samt at det er en Bet, som man meget vel kan følge, uden at der kan være Tale om at komme i Strid med de omhandlede Bestemmelser, ligesom man heller ikke hidtil fra Rigsdagens Side har fundet Anledning til at fremkomme med nogen mere eller mindre indirecte Protest derimod.

Bligen-Finecke: Forinden jeg tillader mig i Sagen selv at henytte mig af det Ord, som i dette Dieblik er mig givet, og det i en Sag, der synes at være vigtig, og hvor det derfor er af stor Betydning for mig, at den ringe Bægt, mine Ord maatte kunne tillægges, maa blive dem til Deel, maa jeg et Dieblik ubede mig Thingets Dyrksomhed for at værgø mig imod Dyringer og Angreb, der, saa forekommer det mig, hvis de skulde have nogen Betydning, kun kunde have den Betydning og Hensigt at ville berøve mine Ord og øvrige Dyrtræden den Bægt, der ellers kunde tillægges dem. Der er af Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns Ste. Valgkreds (Eillsch) sagt, at jeg skulde have en særdeles Forkjærlighed for at flaae mig til Ridder paa dem, der ere i Minoriteten. Hvis ikke denne hans Dyrtring er en Prøve af meningsløs Tale, saa maa Meningen vel være den, at min tidligere Dyrtræden ligeoverfor ham eller Andre, der ere i Minoritet, skulde være uberettiget, og det, fordi jeg